

Arrest

nr. 150 282 van 31 juli 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X, handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige dochter X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kind X, op 31 december 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 november 2014 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 30 januari 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESPERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. M. K. treedt op 1 augustus 2002 in Turkije in het huwelijk met A.G.V.B., een vrouw met de Belgische nationaliteit. Hij wordt, in functie van dit huwelijk met een Belgisch onderdaan, tot een verblijf in het Rijk toegelaten en wordt op 6 september 2004 in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen.

1.2. Het huwelijk tussen M. K. en A.G.V.B. wordt op 7 april 2006 ontbonden.

1.3. M. K. hertrouwt op 5 november 2008 in Turkije met verzoekster, de moeder van zijn kinderen.

1.4. Bij beslissing van 22 oktober 2009 wordt de ingediende aanvraag tot afgifte van een visum type D (gezinshereniging) goedgekeurd voor verzoekster en haar minderjarig kind D. K. en verzoekster wordt op 4 maart 2010 in België in het bezit gesteld van een verblijfstitel.

1.5. Het huwelijk tussen M. K. en de Belgische A.G.V.B. wordt op 10 oktober 2012 door het hof van beroep te Antwerpen vernietigd wegens schijnhuwelijk.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 24 juni 2013, in hoofde van M. K., de beslissing tot intrekking van het recht op vestiging en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Eveneens op 24 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging met betrekking tot verzoekster en haar minderjarig kind D. K. een beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.7. Bij arrest nr. 131 820 van 22 oktober 2014 vernietigt de Raad de beslissing van 24 juni 2013 waarbij M. K. bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten. Bij arrest nr. 131 819 van dezelfde datum vernietigt de Raad eveneens de in hoofde van verzoekster en haar minderjarig kind genomen beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 12 november 2014 een nieuwe beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan M. K. Eveneens op 12 november 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nieuwe beslissingen in hoofde van verzoekster en haar minderjarig kind tot intrekking van verblijf en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze laatste beslissingen, die verzoekster op 2 december 2014 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: [K.]

Voorna(a)m(en): [B.]

Nationaliteit: Turkije

[...]

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

de betrokkene of de persoon die vervoegd werd heeft valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of onwettige middelen gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van het recht op verblijf (artikel 11, §2, eerste lid, 4).

De betrokkene heeft op basis van haar echtgenoot [K., M.] een verblijfsrecht gekregen in het Rijk. Op 22.10.2009 werd haar visumaanvraag van 01.07.2009 voor het verkrijgen van een visum type D op basis van art 10 §1 al 1,4 van de wet van 15.12.1980 in functie van haar echtgenoot goedgekeurd omdat haar echtgenoot op dat moment gevestigd was in België. Voor hun minderjarig kind [K. D. D.] werd op dezelfde dag een visumaanvraag ingediend in functie van [K., M.], ook deze werd op 22.10.2009 goedgekeurd.

Mevrouw is sinds 04.03.2010 in het bezit van haar verblijfstitel en haar kind, [D. D.], kreeg een identiteitskaart voor kinderen op 13.04.2010.

Het recht op vestiging van betrokkenes echtgenoot [K. M.]. Werd ingetrokken bij beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken van 24.06.2013 omdat hij dit recht verkregen had door fraude. Immers had meneer zijn vestiging verkregen door zijn huwelijk op 01.08.2002 met de Belgische onderdane [V. B. A. G.]. Dit huwelijk werd op 10.10.2012 vernietigd door het Hof van Beroep van Antwerpen(ref: 2011/AR/2475) als zijnde een schijnhuwelijk. Gezien [K. M.] zijn vestiging door fraude heeft verkregen,

en deze vestiging van doorslaggevend belang was voor het toekennen van het verblijfsrecht op basis van art 10§1, al 1,4° aan de betrokkene en hun kind, [D. D.], dient het verblijfsrecht van de betrokkene en het kind te worden ingetrokken.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 7 en 11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Zij licht het middel als volgt toe:

“De bestreden beslissing stelt dat het recht op verblijf van verzoekster wordt ingetrokken en een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt afgeleverd aangezien het recht op vestiging van haar man werd ingetrokken bij beslissing van 24/06/2013.

Dat echter de man van verzoekster formeel stelt dat zijn verblijf nog niet werd ingetrokken daar hij geen beslissing in die zin mocht ontvangen.

De man van verzoekster stelt nooit een beslissing intrekking verblijf te hebben gehad.

Dat na nazicht in het administratief dossier deze afzonderlijke beslissing tot intrekking verblijf van verzoekster haar man niet kan worden teruggevonden.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich hierover reeds heeft uitgesproken bij arrest van 22 oktober 2014 nr. 131 81 7 [...]:

Uit het arrest blijkt derhalve dat het bestaan van een enige beslissing tot intrekking van het recht op vestiging van verzoeksters vader niet werd aangetoond, minstens niet blijkt uit het administratief dossier.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing is gegrond op het motief dat het recht op vestiging van de vader werd ingetrokken omdat hij dit recht had verkregen door fraude en vreemdelingenwet.

Hoewel uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat het huwelijk van de heer M.B. met mevrouw V.B. werd vernietigd a/s zijnde een schijnhuwelijk, heeft de vastgestelde afwezigheid van enige beslissing tot intrekking van het recht op vestiging in hoofde van de heer M.B., zoals vastgesteld in arrest nr. 131 820, echter tot gevolg dat deze bestreden beslissing zonder deugdelijke materiële grondslag komt te slaan.

Het is derhalve aangewezen voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid, de bestreden beslissing uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging.”

2.1.2. Het administratief dossier zoals dit thans door verweerder is neergelegd bevat wel degelijk een beslissing van 24 juni 2013 tot intrekking van het recht op vestiging dat verzoeksters echtgenoot verwierf in functie van zijn huwelijk met een Belgische onderdaan. Het bestaan van deze beslissing is thans aldus wel naar rechte aangetoond, waardoor ook kan worden aangenomen dat verweerder naar deze beslissing kon verwijzen in de thans bestreden beslissing tot intrekking van het verblijf van verzoekster en haar minderjarig kind. De vraag of de echtgenoot al dan niet deze beslissing reeds heeft mogen ontvangen, is niet relevant voor de beoordeling van de wettigheid van de thans voorliggende beslissingen. Uit de zaak gekend bij de Raad onder het rolnummer 166 531 blijkt overigens dat de echtgenoot wel degelijk in het bezit is van de beslissing tot intrekking van zijn recht op vestiging, waardoor kan worden aangenomen dat hij van deze beslissing kennis heeft kunnen nemen. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 11 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 1 67 411 ; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

De zorgvuldigheidsplicht houdt met name in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107 624).

Het verblijf van verzoekster wordt ingetrokken op basis van artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt [...]:

[...]

De tekst van artikel 11 Vreemdelingenwet vermeldt het woord 'KAN' zodat verwerende partij over een zekere discretionaire bevoegdheid beschikt om te oordelen of hij al dan niet het verblijfsrecht intrekt van een familielid die een persoon vervoegt die fraude gepleegd heeft die van doorslaggevend belang is geweest voor de erkenning van verblijfsrecht aan dit familielid.

De 'KAN' bepaling houdt in dat de gemachtigde niet verplicht is om krachtens artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet het verblijf in trekken.

Het verwijst naar de mogelijkheid om een einde te stellen aan het verblijf, doch is geen absolute regel.

Dat een andere lezing voorbij gaat aan het gegeven dat in artikel 11, §2 van de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk door de wetgever is bepaald dat in gevallen van fraude het verblijfsrecht 'moet' ingetrokken worden.

Verwerende partij is aldus verplicht conform de bewoording van artikel 11, § 2 Vreemdelingenwet om de beslissing te motiveren gelet op de discretionaire bewoording van het artikel.

Verzoekster verwijst naar een recent arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 18 april 2014 nr. 122 728 in een gelijklopende zaak waarin letterlijk wordt gesteld [...]:

Een discretionaire beslissing ('kan') dient immers bij uitstek uitdrukkelijk en nauwkeurig de precieze concrete gegevens te vermelden die ze verantwoorden, opdat het afdoende gemotiveerd is. Deze ruimer appreciatiemarge impliceert dan ook een meer nauwgezette motiveringsplicht."

Dat echter uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verwerende partij absoluut geen rekening heeft gehouden met de concrete situatie van verzoekster.

Verzoekster verkreeg op 22.10.2009 een visum type D in het kader van gezinshereniging met haar echtgenoot die over een vestigingsrecht in België beschikte.

Ook de minderjarige dochter van verzoekster, [D. K.], verkreeg in 2010 een identiteitskaart.

Dat verzoekster hier huismoeder van het gezin is.

Om zo goed mogelijk te integreren volgt verzoekster een cursus Nederlands.

De minderjarige dochter van verzoekster gaat hier ook naar school. Zij zit momenteel in de derde kleuterklas in "De Schakel" in Hoboken.

Dat de hechte affectieve band tussen verzoekster en haar familie niet ter discussie kan staan. Zij hebben allen de vereiste inspanningen geleverd om zich hier in België te integreren.

Verwerende partij heeft op geen enkele manier rekening gehouden met de concrete situatie van verzoekster, minstens blijkt dit niet uit de beslissing.

Dat verwerende partij daar nochtans toe verplicht is conform de bewoording van artikel 11 Vreemdelingenwet, de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

*Dat indien verwerende partij wijst op het beginsel *Troux omnia corrumpit* dat alles zou vernietigen, *quod non*, verzoekster benadrukt dat dit beginsel enkel betrekking heeft op het verblijfsrecht dat werd verworven.*

Verzoekster verwijst hierbij naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 18 april 2014 nr. 122 728 waarin het volgende wordt benadrukt [...]:

*"De toepassing van het beginsel *'fraus omnia corrumpit'* doet echter geen afbreuk aan een feitelijke situatie. Het beginsel *'fraus omnia corrumpit'* kan het tienjarig verblijf, de inburgering en de scholing van verzoeker, die wezenlijke bestanddelen vormen van het privéleven van verzoeker, immers niet uitschakelen of doen vervallen. De verwerende partij kan dan ook niet op redelijke wijze worden gevolgd waar zij in haar nota betoogt dat de integratie, die voortvloeit uit de fraude gepleegd door verzoekers vader, wordt geacht nooit te hebben bestaan.*

Hoewel de gemachtigde op de hoogte was van het gegeven dat verzoeker als minderjarige in België is aangekomen en hier reeds tien jaar verblijft, stelt de Raad vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing noch uit de stukken van het administratief dossier, zoals voorgelegd aan de Raad, blijkt dat de gemachtigde op enige wijze rekening heeft gehouden met de concrete situatie van verzoeker, dit is zijn tienjarig verblijf van verzoeker, zijn integratie en tewerkstelling, of zich daar op enige wijze over heeft geïnformeerd. Minstens blijkt uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier niet waarom hiermee geen rekening werd gehouden of waarom de gemachtigde zich niet informeerde.

3.11. Dit gebrek aan zorgvuldigheid klemmt des te meer in het licht van het feit dat in casu de fraude, m.n. het schijnhuwelijk gesloten door verzoekers vader, niet werd begaan door verzoeker noch aan

verzoeker verwijtbaar is, enerzijds, en het gegeven dat artikel 11, § 2 duidelijk een "kan" bepaling is die de gemachtigde niet verplicht om het verblijfsrecht in te trekken, anderzijds. Door in deze specifieke situatie onzorgvuldig te handelen, met name het verblijfsrecht in te trekken van verzoeker die reeds tien jaren in België verblijft met als enig motief de fraude die werd gepleegd door zijn vader en dit zonder rekening te houden met de concrete situatie van verzoeker die zelf geen fraude heeft gepleegd, heeft de gemachtigde, gezien de verstreckende gevolgen van deze beslissing, kennelijk onredelijk gehandeld. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht, wordt vastgesteld.

3.12. De middelen zijn in de besproken mate gegrond. Een eventuele gegrondheid van de overige middelen kan geen aanleiding geven tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing. Derhalve worden zij niet besproken.

Volgens het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 18 april 2014 nr. 122 728 moet het bedrog dan ook door de vreemdeling zelf gepleegd zijn om de intrekking te rechtvaardigen.

Verzoekster sluit zich volledig aan bij deze rechtspraak en benadrukt dat zijzelf op geen enkele manier enige vorm van fraude heeft gepleegd.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd."

2.2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verzoekster geeft met haar uiteenzetting aan van mening te zijn dat de beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht niet afdoende is gemotiveerd. Zij betoogt dat artikel 11, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat in deze situatie het verblijfsrecht 'kan' worden ingetrokken en verweerder aldus over een zekere discretionaire bevoegdheid beschikt. Zij geeft aan dat deze discretionaire bevoegdheid ook een meer nauwgezette motiveringsplicht inhoudt. Met name is zij van mening dat een motivering zich opdrong betreffende haar concrete situatie en deze van haar dochter, met name de duur van het verblijf in het Rijk en de gegevens dat zij tijdens dit verblijf huismoeder van het gezin was, een cursus Nederlands volgt, haar dochter in België naar de kleuterschool gaat en er sprake is van een hecht gezin waarbij alle gezinsleden inspanningen leveren om zich te integreren.

De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing wordt overgegaan tot de intrekking van het verblijfsrecht van verzoekster en haar minderjarige dochter op grond van artikel 11, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, bepaling die toelaat vast te stellen dat een vreemdeling die op grond van artikel 10 van deze wet werd toegelaten tot een verblijf in het Rijk niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven indien de vervoegde persoon fraude heeft gepleegd of onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van dit recht op verblijf. Verweerder licht toe dat verzoekster en haar minderjarige dochter een verblijfsrecht hebben verkregen in functie van het recht op vestiging van hun echtgenoot/vader, doch deze laatste zijn recht op vestiging verkreeg in België door fraude in de zin dat hij dit recht op vestiging verkreeg op basis van een huwelijk dat hij aanging met een Belgische onderdaan, huwelijk waarvan door het hof van beroep van Antwerpen op 4 juni 2013 werd vastgesteld dat dit een schijnhuwelijk betreft. Er wordt verder verwezen naar de beslissing van 24 juni 2013 waarbij het recht op vestiging van de echtgenoot/vader werd ingetrokken, gelet op de vaststelling dat dit recht op vestiging was verkregen door fraude en nu het huwelijk met een Belgische onderdaan waarom dit steunde werd vernietigd.

Door aan te geven dat de vervoegde echtgenoot/vader fraude heeft gepleegd die van doorslaggevend belang was voor de erkenning van het verblijfsrecht en hierbij ook bijkomend aan te geven dat verzoekster en haar minderjarige kind beschikten over een verblijfsrecht dat is afgeleid van een recht op vestiging van een gezinslid dat werd ingetrokken omdat dit was verkregen door fraude en de rechtsbasis hiervan is verdwenen – en aldus ab initio als onbestaande dient te worden beschouwd –, kan worden aangenomen dat verweerder een pertinente en voldoende draagkrachtige motivering heeft voorzien waarom hij opteerde voor de toepassing van artikel 11, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet en waarom hij van mening is dat verzoekster en haar minderjarige dochter hun verblijfsrecht toegekend op

grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet niet vermogen te behouden. Verweerder heeft aldus ook duidelijk aangegeven waarom hij zo zwaar tilt aan de feiten dat hij meent dat dit in casu een intrekking rechtvaardigt en waarbij hij ook heeft aangegeven dat voor hem verzoekster en haar minderjarige kind verblijfsrechtelijk de situatie volgen van het gezinslid dat zij in België hebben vervoegd en wiens verblijfsrecht reeds werd ingetrokken, waardoor ook de afgeleide verblijfsrecht niet kunnen worden gehandhaafd. Verzoekster kan gelet op deze motivering geenszins voorhouden als zou op geen enkele wijze rekening zijn gehouden met haar concrete situatie.

Waar verzoekster een motivering verwachtte betreffende de duur van het verblijf in het Rijk en de gegevens dat zij tijdens dit verblijf huismoeder van het gezin is, een cursus Nederlands volgt, haar dochter in België naar de kleuterschool gaat en er sprake is van een hecht gezin waarbij alle gezinsleden inspanningen leveren om zich te integreren, merkt de Raad op dat de aangehaalde elementen – die het gevolg zijn van het recht op verblijf verkregen in functie van het recht op vestiging van de echtgenoot/vader – niet verantwoorden dat het verblijfsrecht waarvan de rechtsbasis is komen te vervallen en dat enkel kon ontstaan door bedrog gepleegd door een gezinslid niet kan worden ingetrokken (cfr. RvS 5 juni 2002, nr. 107.363). De Raad merkt ook op dat verzoekster niet aantoonde dat verweerder in casu op grond van een wettelijke bepaling of van een algemeen rechtsbeginsel verplicht was specifiek rekening te houden met of te motiveren omtrent deze door haar aangehaalde elementen. Zij verwijst in dit verband naar het woord ‘kan’ in artikel 11, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, doch uit deze bepaling volgt zulks op zich nog niet. De wetgever heeft in het vijfde lid van deze bepaling daarenboven duidelijk bepaald dat in de situatie dat toepassing wordt gemaakt van het eerste lid, 4° van deze bepaling – hetgeen in casu het geval is – geen rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van verblijf in het Rijk of met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst. In casu kan worden aangenomen dat de ingeroepen integratie en het ingeroepen privéleven in België – meer concreet geeft verzoekster aan dat zij huismoeder is en een cursus Nederlands volgt en dat haar minderjarig kind hier naar de kleuterschool gaat – een evident uitvloeisel zijn van de duur van het verblijf in het Rijk onder verblijfstitel zoals die in wezen in elke normale situatie plaatsvinden. Waar de wetgever uitdrukkelijk heeft voorzien dat geen rekening dient te worden gehouden met de duur van het verblijf in het Rijk, blijkt evenmin dat specifiek rekening dient te worden gehouden met de normale integratie en opbouw van sociale banden en de scholing van de kinderen op zich die evident gepaard gaan met de duur van een verblijf in een bepaalde staat onder verblijfstitel, en dit nu is komen vast te staan dat de toekenning van deze verblijfstitel vanaf het begin is aangetast door bedrog van een gezinslid. Er kan, gelet op hetgeen voorafgaat, niet worden vastgesteld dat een bijzondere motivering zich opdrong in de genomen intrekkingsbeslissing betreffende de thans door verzoekster aangehaalde elementen. De formele motiveringsplicht houdt op zich ook niet in dat een bestuur bij het nemen van een beslissing moet toelichten waarom het van oordeel is dat er geen beletsels bestaan om deze beslissing te nemen, doch enkel om toe te lichten op welke gronden het deze beslissing neemt.

De motivering van de bestreden intrekkingsbeslissing verschaft verzoekster het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken, derwijze dat aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht is voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). Zij laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden;

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

3° de vreemdeling, die toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in de hoedanigheid van geregistreerde partner op grond van artikel 10, § 1, 4° of 5°, of de vreemdeling die vervoegd werd, is in het huwelijk getreden of heeft een wettelijk geregistreerd partnerschap met een andere persoon;

4° de vreemdeling of de persoon die hij vervoegt, heeft valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of onwettige middelen gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van het recht op verblijf, of het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven.

De op het punt 1°, 2° of 3° gebaseerde beslissing mag enkel getroffen worden gedurende de eerste drie jaar na de afgifte van de verblijfstitel of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend.

De minister of diens gemachtigde kan met het oog op een verlenging of vernieuwing van de verblijfstitel, controles verrichten of laten verrichten om na te gaan of de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van artikel 10. Hij kan op elk moment specifieke controles verrichten of laten verrichten in geval dat er gegronde vermoedens zijn van fraude of dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie tot stand is gekomen om voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in het Rijk te verkrijgen.

De minister of zijn gemachtigde kan, op basis van het eerste lid, 1°, 2°, of 3° geen einde maken aan het verblijf van de vreemdeling die aantoonbaar het slachtoffer is geweest tijdens het huwelijk of het partnerschap van een feit als bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek. In de andere gevallen houdt de minister of zijn gemachtigde in het bijzonder rekening met de situatie van personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie, die niet langer een gezinscel vormen met de persoon die zij vervoegden en die bescherming nodig hebben. In deze gevallen brengt hij de betrokken persoon op de hoogte van zijn beslissing om geen einde te stellen aan zijn verblijf, op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Indien de beslissing genomen wordt op basis van het 2° en 4° kunnen de kosten van repatriëring verhaald worden op de vreemdeling of de persoon die hij vervoegd heeft.”

De Raad stelt vast dat verzoekster als dusdanig het gegeven niet betwist dat haar echtgenoot fraude heeft gepleegd die doorslaggevend was voor het erkennen van het recht op verblijf. Zij betwist zo niet dat zij en haar minderjarige dochter enkel een verblijfsrecht verwierven in functie van de echtgenoot/vader en evenmin dat het huwelijk dat haar echtgenoot daarvoor aanging met een Belgische onderdaan, en op basis waarvan hij een recht op vestiging verkreeg, door het hof van beroep van Antwerpen op 10 oktober 2012 werd vernietigd wegens schijnhuwelijk waarbij werd vastgesteld dat de echtgenoot/vader het huwelijk met de Belgische onderdaan aanging louter omwille van een verblijfsrechtelijke voordeel. Zoals volgt uit de bespreking van het eerste middel blijkt uit het administratief dossier ook dat het recht op vestiging van de echtgenoot werd ingetrokken en dit omdat dit recht op vestiging was verkregen door fraude waarbij ook werd aangegeven dat de rechtsbasis van dit recht op vestiging is verdwenen gelet op de nietigverklaring van het huwelijk met een Belgische onderdaan. Het recht op vestiging van de echtgenoot/vader dient zo als onbestaande te worden beschouwd. De rechtstreekse basis op grond waarvan verzoekster en haar minderjarige kind een verblijfsrecht verwierven, met name het recht op vestiging van de echtgenoot/vader, is bijgevolg op zijn beurt verdwenen.

Verzoekster betoogt andermaal dat ten onrechte geen rekening is gehouden met haar situatie en deze van haar minderjarig kind, waarbij zij wijst op de duur van haar verblijf in het Rijk en de gegevens dat zij tijdens dit verblijf huismoeder van het gezin is, een cursus Nederlands volgt, haar dochter in België naar de kleuterschool gaat en er sprake is van een hecht gezin waarbij alle gezinsleden inspanningen leveren om zich te integreren. De Raad herhaalt in dit verband dat de aangehaalde elementen – die het gevolg zijn van het recht op verblijf verkregen in functie van het recht op vestiging van de echtgenoot/vader – niet verantwoordt dat het verblijfsrecht waarvan de rechtsbasis is komen te vervallen en dat enkel kon ontstaan door bedrog gepleegd door een gezinslid niet kan worden

ingetrokken (cfr. RvS 5 juni 2002, nr. 107.363). De Raad merkt ook op dat verzoekster niet aantoonde dat verweerder in casu op grond van een wettelijke bepaling of van een algemeen rechtsbeginsel verplicht was specifiek rekening te houden met of te motiveren omtrent deze door haar aangehaalde elementen. Zij verwijst in dit verband naar artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet, doch gaat er hierbij aan voorbij dat de wetgever in het vijfde lid van deze bepaling duidelijk heeft bepaald dat in de situatie dat toepassing wordt gemaakt van het eerste lid, 4° van deze bepaling – hetgeen in casu het geval is – geen rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van verblijf in het Rijk of met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst. De wetgever heeft aldus reeds aangegeven dat deze elementen op zich geen rechtvaardiging kunnen vormen om het verblijfsrecht niet in te trekken indien de situatie voorzien in artikel 11, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet zich voordoet. In casu kan worden aangenomen dat de ingeroepen integratie en het ingeroepen privéleven in België een evident uitvloeisel zijn van de duur van het verblijf in het Rijk onder verblijfstitel zoals die in wezen in elke normale situatie plaatsvinden. Waar de wetgever uitdrukkelijk heeft voorzien dat geen rekening dient te worden gehouden met de duur van het verblijf in het Rijk, blijkt aldus evenmin dat specifiek rekening dient te worden gehouden met de normale integratie en opbouw van sociale banden en de scholing van de kinderen op zich die evident gepaard gaan met de duur van een verblijf in een bepaalde staat onder verblijfstitel, en dit nu is komen vast te staan dat de toekenning van deze verblijfstitel vanaf het begin is aangetast door bedrog van een gezinslid.

Verzoekster benadrukt nog dat het algemeen rechtsbeginsel '*fraus omnia corrumpit*' enkel het verblijfsrecht dat werd verworven teniet doet. Zij leidt uit het arrest nr. 122 728 van 18 april 2012 van de Raad verder af dat de intrekking van het verblijfsrecht enkel is gerechtvaardigd indien het bedrog door de vreemdeling zelf is gepleegd en benadrukt zelf geen fraude te hebben gepleegd. De Raad benadrukt in dit verband dat de thans bestreden intrekkingsbeslissing is genomen in toepassing van artikel 11, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, bepaling die het bestuur toelaat een einde te stellen aan het verblijf in de situatie dat de vervoegde persoon valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of heeft fraude gepleegd of onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van het recht op verblijf. Verzoekster kan aldus geenszins worden gevolgd waar zij aangeeft dat de toepassing van dit wetsartikel enkel gerechtvaardigd kan zijn indien de fraude kan worden toegerekend aan de vreemdeling zelf. Verzoekster gaat aldus ook uit van een incorrecte lezing van het arrest van de Raad waarnaar zij verwijst. Daarin wordt aangenomen dat het verblijfsrecht van de familieleden die zelf geen fraude of bedrog pleegden doch wel ingevolge een frauduleus verkregen verblijfsrecht zelf ook een verblijfsrecht verwierven, kan worden ingetrokken, doch werd daarnaast wel vastgesteld dat hiertoe nog geen verplichting bestaat en verweerder in voorkomend geval rekening dient te houden met bepaalde concrete, relevante elementen die de situatie van de gezinsleden kenmerken. In tegenstelling tot de indertijd voorliggende zaak blijkt thans evenwel niet dat de situatie van verzoekster en haar kind wordt gekenmerkt door bepaalde concrete elementen die van aard zijn dat deze zich kunnen verzetten tegen het nemen van de eerste bestreden beslissing. De thans bestreden beslissingen stellen ook niet dat als gevolg van het bedrog van de echtgenoot/vader de elementen van integratie en het opgebouwde privéleven als vernietigd moeten worden beschouwd. Hij geeft enkel aan van oordeel te zijn dat in de thans voorliggende situatie verzoekster en haar minderjarig kind hun verblijfsrecht op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet dat is afgeleid van een recht op vestiging dat door bedrog werd verkregen en voor onbestaande moet worden gehouden, niet kunnen behouden. De bestreden beslissingen verhinderen verzoekster en haar minderjarige dochter zo ook geenszins om op basis van hun opgebouwde integratie en hun privéleven een verblijfsaanvraag in te dienen bij het bestuur, ditmaal evenwel op eigen gronden en niet als afgeleid verblijfsrecht van een schijnhuwelijk. Verzoekster toont niet aan dat de situatie zoals deze thans voorligt dezelfde is als de situatie zoals deze in voormeld arrest zich voordoet. Arresten van de Raad hebben ook geen precedentswaarde.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat het in strijd is met de redelijkheid om te besluiten dat een vreemdeling geen verblijfsrechtelijk voordeel kan genieten dat het gevolg is van bedrog en dat is afgeleid uit een huwelijk van een gezinslid met een Belgische onderdaan, huwelijk dat werd vernietigd wegens schijnhuwelijk.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 11 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.2.3. Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij licht het middel als volgt toe:

"Eerste onderdeel: art 8 EVRM

Artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Artikel 8 van het EVRM bevestigt het recht op eerbieding van het privé-, familie- en gezinsleven.

Par.2 van art 8 stelt:

"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het E.V.R.M. maakt deel uit van de interne rechtsorde en in de hiërarchie van de normen staat het E.V.R.M. hoger dan de nationale wet.

Dat de bestreden beslissing zich hierover op geen enkele manier uitspreekt.

Art. 8 EVRM werd niet in overweging genomen door verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing.

Dat verzoekster nochtans ondanks haar wettig verblijf in België een beslissing tot intrekking van haar verblijfskaart en een bevel om het grondgebied te verlaten mocht ontvangen omwille van redenen die volledig buiten zijn wil liggen.

Dat artikel 8 EVRM zich ongetwijfeld opdringt.

Verzoekster verkreeg op 22.10.2009 een visum type D in het kader van gezinshereniging met haar echtgenoot die over een vestigingsrecht in België beschikte.

Ook de minderjarige dochter van verzoekster, [D. K.], verkreeg in 2010 een identiteitskaart.

Dat verzoekster hier huismoeder van het gezin is.

Om zo goed mogelijk te integreren volgt verzoekster een cursus Nederlands.

De minderjarige dochter van verzoekster gaat hier ook naar school. Zij zit momenteel in de derde kleuterklas in "De Schakel" in Hoboken.

Dat de hechte affectieve band tussen verzoekster en haar familie niet ter discussie kan staan. Zij hebben allen de vereiste inspanningen geleverd om zich hier in België te integreren.

Verzoekster verwijst naar het feit dat het recht op een familie- en gezinsleven kan worden ingeroepen door alle personen die feitelijk een gezin vormen met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet niet noodzakelijk een bloed- of aanverwantschap zijn.

Verzoekster meent dan ook dat het recht op bescherming van het gezinsleven of familieleven mag ingeroepen worden door alle rechtssubjecten die de facto een gezin vormen. Verzoekster wijst erop dat art. 8 E.V.R.M. de term "gezin" geenszins beperkt tot het wettelijk gesloten huwelijk. Zo stelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, in de Chorfi-zaak, dat de relatie tussen ouders en minderjarige kinderen steeds valt onder het begrip "gezinsleven", zelfs wanneer deze niet samenwonen. Dat Artikel 8 lid 2 EVRM bepaalt dat de inmenging bij wet voorzien moet zijn en noodzakelijk moet zijn in een democratische samenleving.

Nodig in een democratische samenleving vereist een proportionaliteitsafweging tussen enerzijds het belang van de staat en anderzijds het belang van de betrokkene. Dit criterium van noodzakelijkheid impliceert dat de inmenging zou gegrond zijn op een dringende sociale behoefte en meer bepaald in verhouding zou staan met het nagestreefde legitieme doel.

In casu gebeurt die proportionaliteitsafweging niet.

Verzoekster verwijst naar 'Extradition European standards, Explanatory Notes on the Council of Europe convention and protocols and minimum standards protecting persons subject to transnational criminal proceedings', Council of Europe, p. 129-130 (hoewel het gaat om standaarden bij uitlevering of uitwijzing

gelden de aangehaalde principes voor wat betreft de wijze waarop artikel 8 EVRM, lid 2 dient toegepast te worden):

"Infringement of the right to respect private life.

There have been several cases before the Court arguing a violation of Article 8 of the European Convention on Human Rights, which ensures the right to private life, concerning expulsion measures against aliens. The Court's case law has established four criteria, in order to affirm the consistency of the state action with the standards of Article 8.

The first criterion is the existence of family life. The applicant must establish that he or she in fact has family life in the state concerned. According to the Court the family link between the parent and his or her child always exists irrespective of the age of the children and of whether they live together or not.

Secondly, there has to be interference with the right to private life; expulsion measures have been considered by the Court as interference with the right. The same would apply to extradition or any kind of deportation that would cause family ties to rupture.

Thirdly, the requirement of the rule of law is essential: is the interference in accordance with the law? In any case, national law has to be sufficiently accessible and precise in order to avoid arbitrariness.

Lastly, interference has to pass the test of proportionality: is the measure founded on a legitimate aim and necessary in a democratic society? Article 8, paragraph 2, articulates the legitimate purpose pursued by the measure: the interests of national security, public safety or the economic well-being of the country, for the prevention of disorder or crime, for the protection of health or morals or the protection of the rights and freedoms of others. More specifically the protection of Article 8 was called upon in the so-called "bad boys" cases, which concerned young individuals who had come to the expelling state and become involved in various criminal activities. The Court established in these cases certain criteria in order to balance the individual's right to private life and the state's sovereign discretion to interfere in an exception to the right. It, therefore, reasoned with a certain flexibility, bearing in mind the special circumstances of each case. The factors taken into consideration were factors relating to the interests of the two parties; the nature and the seriousness of the offence; the length of the applicant's residence in the state; the time that had elapsed between the offence and the expulsion and the individual's conduct during that period; the nationality of the rest of the family members the applicant's family situation and the length of the marriage; the existence of the applicant's children in that state and their age; difficulties that the other family members could face in the country of origin, if they were to follow the individual concerned; links to the country of origin; and ability to speak the language of the country of origin and schooling.

In that respect the Committee of Ministers recommended to states Parties to the European Convention of Extradition, when deciding on extradition requests, to bear in mind the hardship that might be caused by the extradition procedure to the person concerned and his or her family in cases where the procedure is manifestly disproportionate to the seriousness of the offence and when the penalty likely to be passed will not significantly exceed the minimum period of one-year detention or will not involve deprivation of liberty. It seems this recommendation was influenced by the right to respect for family life."

Verwerende partij maakt op geen enkele wijze een proportionaliteitsafweging, laat staan dat ze de vermelde criteria correct zou toepassen. Verwerende partij maakt geen enkele afweging met betrekking tot de gezinssituatie en sociaal leven van verzoekster. Deze werd niet onderzocht.

Ondergeschikt (want het niet uitvoeren van de proportionaliteitsafweging volstaat op zich om de beslissing te vernietigen) en voor de volledigheid wijst verzoekster er op dat bij een proportionaliteitsafweging tussen de belangen van België en deze van verzoekster de belangen van verzoekster het zwaarst doorwegen. De toepassing van de criteria hoger geciteerd maakt dit duidelijk.

Verzoekster leeft sinds vijf jaar samen met haar echtgenoot, haar minderjarige dochter en haar gezin in België. Zij heeft daar noodzakelijkerwijze intense sociale en affectieve banden gesmeed.

Er werd geen afweging gemaakt tussen enerzijds het leed welke bij verzoekster en haar opgebouwd familie en sociaal leven in België wordt veroorzaakt door het feit dat haar verblijfsrecht wordt ingetrokken en zij het land moet verlaten en anderzijds verweerders nagestreefde legitieme doel.

Het is onbetwistbaar dat de bestreden beslissing geen enkele melding of overweging, laat staan de verplichte proportionaliteitsafweging, maakt met betrekking tot artikel 8 EVRM.

Door de bestreden beslissingen verkeert verzoekster niet langer in de mogelijkheid haar gezinsleven in België verder te zetten.

Verzoekster kan zich niet beroepen op familiebanden of andere relaties in Turkije haar echtgenoot, haar minderjarige dochter en de rest van haar gezin hier in België verblijft.

Dat ten overvloede dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen enkel strafbaar feit heeft gepleegd. Zij is enkel het slachtoffer van de daden van haar man.

In het arrest van 22.01.2004 wordt door de Raad van State het volgende gesteld.

"Overwegende dat in de bestreden beslissing, in het licht van artikel 8 EVRM, niet wordt gemotiveerd dat de uiteenzetting te dezen voldeed aan een dwingende maatschappelijke behoefte, dat een loutere

verwijzing naar het feit dat deze uitwijzing geschiedt om een strafbaar feit te voorkomen (illegaal verblijf) onvoldoende is, vermits niet wordt aangegeven dat de sanctionering van een illegaal verblijf, dat de verzoekende partij overigens wou laten regulariseren, in het huidige geval een dergelijk zware maatregel, als de uitwijzing met dergelijke repercussies op het gezinsleven, rechtvaardigde, dat, zoals de verzoekende partij uiteenzet "het belang van de Belgische staat(...) bij een objectieve afweging niet in verhouding tot het nadeel dat verzoeker ondervindt, dat het middel ernstig is."

Op geen enkel moment wordt ingegaan op de noodzakelijke afweging die de Dienst Vreemdelingenzaken dient te maken.

Dat artikel 8 EVRM gewoonweg niet vermeld wordt.

De rechtspraak staat niet alleen, maar wordt verscheidene malen herhaald en bevestigd:

Zo is er het arrest van de Raad van State van 13 juli 1993 dat het volgende stelt:

Art. 8 E.V.R.M. bepaalt dat de overheid waarbij een verzoek om een verblijfsvergunning aanhangig werd gemaakt op grond van art. 9, lid 3, Vreemdelingenwet, het recht van verzoeker op eerbiediging van zijn gezinsleven moet beoordelen in het licht van de voorschriften inzake algemeen belang die worden opgesomd door dit artikel.

Overwegende dat verzoekster enkel een gezinsleven kan hebben in België en dat de Belgische Staat niet bewijst dat één van de bij art. 8 E.V.R.M. bedoelde voorschriften in verband met het algemeen belang in het gedrang wordt gebracht, vernietigt de Raad van State de beslissing tot afwijzing van de verblijfsvergunning die was aangevraagd op grond van art. 9, lid 3, Vreemdelingenwet. (R.v.St. nr. 43.821, 13 juli 1993, Rev. dr. éfr., 1994, 27)

Alsook het arrest van de Raad van State van 1 april 1996:

Het recht op eerbiediging van het privé-leven en het gezinsleven dat in art. 8.1. E.V.R.M. wordt bevestigd, kon door de Staten worden beperkt binnen de grenzen bepaald bij art. 8.2 van hetzelfde Verdrag. De Vreemdelingenwet past in het kader van dit lid. Hoewel de toepassing van deze wet op zichzelf geen schending van voornoemd art. 8 inhoudt, kan de uitvoering van een verwijderingsmaatregel, gelet op de omstandigheden, inderdaad in strijd met dit artikel blijken te zijn.

Voor de toelating of de weigering van het buitengewone rechtsmiddel waarop art. 9, lid 3 Vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's daaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, a/s ze zich eraan onderwerpen. De onmiddellijke uitvoering van de beslissing zou kunnen leiden tot de volledige en herstelbare verbreking van het contact tussen de verzoeker en zijn kinderen en kleinkinderen. (R.v.St. nr. 58.969, 1 april 1996, T. Vreemd., 1997, 29)

Bovenstaande rechtspraak toont aan dat er wel degelijk een afweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de verwijdering van het grondgebied.

Meer concreet wordt deze afweging verder gespecificeerd in het arrest van de Raad van State van 25 september 1996:

De aangevochten akte (het bevel om het grondgebied te verlaten) vormt een inmenging in het privé- en gezinsleven van de verzoekster. Deze inmenging is bij wet voorzien en beoogt een wettig doel, namelijk 'de economische welvaart van het land'. Om in overeenstemming te zijn met de vereisten van art. 8 E.V.R.M., moet ze evenwel nodig zijn in een democratische samenleving, dat wil zeggen gerechtvaardigd door een dwingende maatschappelijke behoefte, en moet ze, meer in het bijzonder, evenredig zijn met het nagestreefde doel (Hof Mensenrechten 13 juli 1995 (Nasri)).

Verzoekster leeft sinds negen jaar in België en ze heeft daar noodzakelijkerwijze intense sociale en affectieve banden gesmeed. Ze heeft geen enkele binding meer met haar vaderland. Bovendien wordt nergens aangetoond dat de tweejarige zoon van verzoekster, zonder ernstige gevolgen, een totale breuk met de omgeving waarin hij altijd heeft geleefd, zou kunnen doorstaan. In deze bijzondere omstandigheden, kan de inbreuk in het privé- en gezinsleven van verzoekster, die haar verwijdering van het grondgebied zou inhouden, niet worden beschouwd a/s zijnde redelijkerwijze evenredig met het nagestreefde doel. (R.v.St. nr. 61.972, 25 september 1996, T. Vreemd., 1997, 31)

De bestreden beslissing dient dus in principe gerechtvaardigd te zijn door een dwingende maatschappelijke behoefte en ze moet, meer in het bijzonder, evenredig zijn met het nagestreefde doel.

Met name is er geen onderzoek naar de gerechtvaardigdheid van de bestreden beslissing omwille van een dwingende maatschappelijke behoefte en in het bijzonder is er geen onderzoek naar de evenredigheid van de bestreden beslissing met het nagestreefde doel namelijk de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster stelt dat er geen sprake is van een evenredigheid noch van enig onderzoek naar deze evenredigheid.

Er dient besloten te worden dat er een schending is van artikel 8 EVRM.

Minstens dient geconcludeerd te worden dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is gezien er geen duidelijk geen afweging werd gemaakt omtrent art. 8 EVRM.

De motivering is niet afdoende.

Verzoekster verwijst in dit verband naar de rechtsleer die het volgende stelt:

"Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende." (OPDEBEEK, I, COOLSAET, A, Formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure, Brugge, 1 999, nr. 1 89)

Tweede onderdeel: het redelijkheidsbeginsel

De motiveringsplicht betekent dat verwerende partij een correcte, ter zake dienende motivering moet weergeven, en dat de beslissingen van de uitvoerende macht gedragen moeten worden door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn.

De bestreden beslissing geeft enkel als reden de door haar echtgenoot gepleegde fraude om het verblijf van verzoekster in te trekken.

De RvV is bevoegd om na te gaan of de overheid met betrekking tot de materiële motiveringsplicht is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of deze juist beoordeeld werden en of de overheid op grond daarvan geen onredelijk besluit heeft genomen (RvV 14 juni 2011, nr. 63.036).

De beweerde fraude die door de echtgenoot werd gepleegd, kan niet worden toegeschreven aan verzoekster.

Verwerende partij weegt het algemeen rechtsbeginsel niet af ten opzichte van andere rechtsprincipes zoals het redelijkheidsbeginsel. De intrekking van haar wettig verblijf is een beslissing met zeer ernstige gevolgen voor verzoekster. In het bijzonder in het licht van artikel 8 EVRM.

Op geen enkele manier wordt rekening gehouden met de familiale, persoonlijke, socio- economische situatie van verzoekster en haar langdurig verblijf zoals hierboven reeds uitgewerkt.

Op basis van deze feitelijke gegevens werd door de overheid een onredelijk besluit genomen, door slechts te verwijzen naar de fraude gepleegd door haar echtgenoot.

Na het lezen van de beslissing, blijkt dat verwerende partij zich er toe beperkt heeft algemene motieven te verwoorden in de vorm van een standaard antwoord en zonder nader te verklaren.

Verwerende partij had minstens de persoonlijke situatie van verzoekster moeten onderzoeken en mee in beschouwing nemen.

De houding van verwerende partij spreekt minstens van het toepassen van een dwingende regel.

Dit is echter uit den boze.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd."

2.3.2.1. Ingevolge de nietigverklaring van het eerdere huwelijk met een Belgische onderdaan dat de echtgenoot/vader aanging – nietigverklaring die geldt ex tunc – dient dit huwelijk te worden geacht nooit te hebben bestaan. Het recht op vestiging van de echtgenoot/vader dient te worden geacht nooit te hebben bestaan vermits diens verblijfstoestand moet worden vastgesteld als had zijn huwelijk nooit plaatsgevonden (RvS 5 juni 2002, nr. 107.363; RvS 5 juni 2002, nr. 107.369; RvS 7 december 2004, nr.138.115; RvS 30 mei 2006, nr. 159.294). Aldus vervalt ook de grond waarop het verblijfsrecht van verzoekster en haar minderjarige dochter was gebaseerd (cf. RvS 28 november 1996, nr. 63.332). De door verzoekster aangevoerde schending van het privé- en gezinsleven dient dan ook in deze context te worden bekeken.

De Raad benadrukt dat de bestreden beslissingen zijn voorzien in de wet en dat niet ernstig kan worden betwist dat deze één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreven. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708). Verzoekster maakt verder niet aannemelijk dat verweerder geen juist evenwicht zou hebben gerespecteerd tussen enerzijds haar belangen en deze van haar gezin en anderzijds het algemeen belang.

De Raad stelt vast dat verzoekster weliswaar inroept een gezinsleven te hebben in België, doch dat zij vervolgens nalaat concreet toe te lichten op welke wijze de bestreden beslissingen artikel 8 van het EVRM miskennen gelet op dit gezinsleven. De Raad kan zo enkel vaststellen dat in hoofde van de verschillende leden van het kerngezin van verzoekster en haar minderjarige kind – met name de echtgenoot/vader en dochter/zus – allen een beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen. Het gehele kerngezin dient bijgevolg het Belgische grondgebied te verlaten. Aldus blijkt ook niet dat verzoekster en haar minderjarig kind als gevolg van de bestreden beslissingen zullen worden gescheiden van hun naaste gezinsleden. Er blijkt ook niet dat het gezinsleven niet in redelijkheid kan worden verdergezet in het land van herkomst of dat er noemenswaardige hinderpalen zijn voor het verderzetten van het gezinsleven in het land van herkomst of elders.

Verzoekster heeft nog een meerderjarige dochter in België, doch er dient te worden aangenomen dat deze dochter een eigen gezin in België heeft gesticht en niet langer deel uitmaakt van het kerngezin van verzoekster. De Raad wijst op de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. Mole, *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97) dat tussen ouders en hun minderjarige kinderen enerzijds en meerderjarige kinderen anderzijds slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezins- of familieleven kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Zoals reeds werd aangegeven, heeft de oudste dochter van verzoekster een eigen gezin gesticht. Er blijkt in casu niet dat er tussen verzoekster en haar minderjarige dochter enerzijds en haar oudste dochter anderzijds sprake is van een bijzondere afhankelijkheidsband die verder reikt dan de normale affectieve banden. Verzoekster toont niet aan dat de band met de oudste dochter/zus onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM. Er blijkt ook geenszins dat zij middels de moderne communicatiemiddelen geen contacten kunnen onderhouden en elkaar periodiek kunnen bezoeken.

Verzoekster beroept zich verder op een door haar en haar kind in België opgebouwd privéleven gedurende hun verblijf in België sinds eind 2009 - begin 2010. Zij wijst op de *"noodzakelijkerwijze intense sociale en affectieve banden"* die zij in België heeft opgebouwd. Concreet wijst zij op de gegevens dat zij huismoeder is, inspanningen levert om te taal te leren en zich te integreren en haar kind naar de kleuterschool gaat. Een verregaande en onlosmakelijke integratie in de Belgische samenleving blijkt aldus evenwel nog niet. Verzoekster bracht verder het grootste deel van haar leven door in haar land van herkomst en is aldaar geboren en groeide er op, wat impliceert dat zij de taal en de gebruiken van dat land kent. Er blijkt niet dat zij geen banden meer heeft met dit land. Gelet op de nog zeer jonge leeftijd van het minderjarige kind kan ook worden aangenomen dat zij zich gemakkelijk kan aanpassen aan een gewijzigde omgeving. Het kind behoeft, gelet op haar nog zeer jonge leeftijd, in de eerste plaats de nabijheid van de verzorgende ouder(s). Enige noemenswaardige hinderpalen voor het verderzetten van het privé- of gezinsleven in het land van herkomst wordt aldus niet aannemelijk gemaakt. Verzoekster maakt ook niet aannemelijk dat wanneer het privéleven dat zij in België heeft opgebouwd wordt afgewogen tegen het legitiem algemeen belang dat gebaat is met een effectieve immigratiecontrole er dient te worden geconcludeerd dat er sprake is van een disproportionele inmenging in haar privéleven (cf. EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk). In dit verband benadrukt de Raad nogmaals dat verzoekster en haar minderjarige dochter slechts in België konden verblijven ingevolge het bedrog dat door de echtgenoot/vader werd gepleegd, dat de nietigverklaring van het huwelijk van de echtgenoot/vader en een Belgische vrouw tot gevolg heeft dat ook de rechtsbasis van de hiervan afgeleide verblijfsrechten zijn komen te vervallen en dat niet blijkt dat verzoekster geen banden meer heeft met Turkije en het kind dermate jong is dat het zich makkelijk kan aanpassen aan een gewijzigde omgeving en deze vooral de nabijheid van de zorgende ouder(s) behoeft. De verwijzing naar een nota die werd opgesteld binnen de Raad van Europa en naar bepaalde arresten doet geen afbreuk aan deze vaststellingen. Het gegeven dat verzoekster en haar minderjarige dochter zelf geen fraude of strafbaar feit hebben gepleegd vermag evenmin afbreuk te doen aan voormelde beoordeling.

In de thans voorliggende omstandigheden kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld.

2.3.2.2. Wat de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht betreft, zoals voorzien in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het tweede middel en te benadrukken dat artikel 8 van het EVRM zelf verweerder geen motiveringsverplichting oplegt en deze verdragsbepaling ook niet voorziet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

2.3.2.3. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel herhaalt de Raad dat verzoekster niet aantoonde dat het kennelijk onredelijk is om te besluiten dat een vreemdeling geen verblijfsrechtelijk voordeel kan genieten dat het gevolg is van het bedrog dat, mede ten voordele van deze vreemdeling, werd gepleegd door een nauwe verwant en waarbij het recht op vestiging van de verwant in functie waarvan het recht op verblijf werd verkregen voor onbestaande diende te worden gehouden omdat dit is gesteund op een schijnhuwelijk. In zoverre verzoekster andermaal aangeeft dat bij de toepassing van artikel 11, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet haar concrete situatie in rekening diende te worden gebracht en verweerder zich niet kon beperken tot het toepassen van 'een

dwingende regel’, wordt verwezen naar de bespreking van het tweede middel. De gegevens dat verzoekster en haar dochter reeds sinds eind 2009 / begin 2010 in het Rijk verblijven, dat verzoekster hier huismoeder is van het kerngezin, dat zij een cursus Nederlands volgt en dat haar dochter naar de kleuterschool gaat, tonen het kennelijk onredelijk karakter van de bestreden beslissingen niet aan. Er werd in dit verband ook reeds aangegeven dat het kerngezin niet van elkaar wordt gescheiden als gevolg van de bestreden beslissingen. In de mate dat verzoekster de bescherming die wordt geboden door artikel 8 van het EVRM bij haar grief betreft, moet worden gesteld dat reeds werd vastgesteld dat geen schending van deze verdragsbepaling wordt aangetoond. Verzoekster toont met haar uiteenzetting een schending van het redelijkheidsbeginsel niet aan.

2.3.2.4. Het derde middel is ongegrond.

2.4.1. Verzoekster voert in een vierde middel de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 7, eerste lid, 1°, 74/13 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Tevens betoogt zij dat de steller van de akte onbevoegd was en er sprake is van machtsmisbruik.

Zij licht het middel toe als volgt:

“De beslissing houdt een schending in van artikel 74/13 vreemdelingenwet op zich.

De beslissing houdt een schending in van artikel 74/13 vreemdelingenwet in combinatie met het hoorrecht.

De beslissing miskent het hoorrecht zoals verzekerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de EU op zich, minstens in combinatie met artikel 74/1 3 vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen.

Een bevel is een verwijderingsmaatregel.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

. het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat verwerende partij niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. 1-307, punt31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt10I; 1 oktober

2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-I 41/08 Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoekster verwijst naar arrest 110832 van de RW dd. 27.09.2013.

In het verzoekschrift had de verzoeker het volgende middel opgeworpen:

"Tweede Middel. Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur. Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01). Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: (...). Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 "Recht op behoorlijk bestuur", lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt "het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen". Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend a/s een algemeen rechtsbeginsel, zodat het a/s dusdanig kan worden ingeroepen. De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw). Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden."

Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:

"2.2.2. Verzoeker betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoeker wordt bevolen om het Schengengrondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoeker niet betwist. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn hoorrecht dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing. Het tweede middel is ongegrond."

Dat verzoekster nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/11, [V. C.] t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoeker verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoekster bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Het hoorrecht in combinatie met artikel 74/13 vreemdelingenwet werd in casu niet gerespecteerd.

Verzoekster verwijst in dit verband naar de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en onder meer het arrest nr. 1 30 247 van 26 september 2014 in zake [M. B.L.] tegen Belgische Staat.

Dit arrest aanvaardt de toepassing van het hoorrecht in het kader van artikel 74/13 vreemdelingenwet en van een bevel.

"Een onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht als onderdeel van het recht van verdediging kan leiden tot een vernietiging. Niet elke onregelmatigheid leidt tot nietigverklaring. Om dergelijke regelmatigheid te constateren dient aan de hand van specifieke feitelijke en juridische omstandigheden eigen aan het geval te worden nagegaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40)."

Verzoekster toont ten overvloede aan dat dergelijke specifieke feitelijke en juridische omstandigheden aanwezig zijn.

Wanneer verzoekster zou gehoord geweest zijn dan had zij als verweer op de mogelijkheid tot het nemen van een bevel kunnen wijzen op haar vijf jaar wettig verblijf in België, haar minderjarige dochter,

op het feit dat zij gedurende dit verblijf een sociaal en familiaal leven heeft uitgebouwd in België en dat zij geen enkele binding meer heeft met haar land van herkomst.

Verzoekster verwijst naar de concrete omstandigheden die reeds werden uiteengezet in de hogervermelde middelen.

Al deze gegevens zouden tot een andere beslissing hebben kunnen leiden.

Verwerende partij had bijgevolg rekening moeten houden met de gezins- en economische situatie en de sociale en culturele integratie in België.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet is niet opgenomen in de beslissing.

Er is geen enkele overweging opgenomen met betrekking tot de criteria opgenomen in dit artikel.

Doordat verzoekster deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van haar "administratieve verdediging", niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft verwerende partij het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden.

Dat de beslissing om deze reden dient te worden vernietigd."

2.4.2.1. De Raad verwijst, wat de ingeroepen schending van artikel 8 van het EVRM betreft, naar de bespreking dienaangaande in het derde middel.

2.4.2.2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat verweerder bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Waar verzoekster nog stelt van oordeel te zijn dat in de motivering zelf van de bestreden verwijderingsmaatregel dient te worden aangegeven dat rekening werd gehouden met de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet moet worden gesteld dat haar bewering geen steun vindt in de bewoordingen van deze wetsbepaling en dat de formele motiveringsplicht op zich niet inhoudt dat een bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing moet toelichten waarom het van oordeel is dat er geen beletsels bestaan om deze beslissing te nemen, doch enkel om toe te lichten op welke gronden het deze beslissing neemt. Dit geldt des te meer nu verzoekster niet aantoont dat er in dit verband concrete, relevante elementen spelen die verweerder bijkomend in rekening had moeten brengen en waaromtrent enige specifieke motivering zich kon opdringen.

Wat de belangen van het minderjarig kind betreft, merkt de Raad op dat het voor ieder normaal redelijk denkend mens evident is dat het, in een normale gezinssituatie, in het hoger belang is van het kind om niet te worden gescheiden van zijn of haar ouders. Dit impliceert dat wanneer de ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezins-eenheid niet te schaden. Verweerder heeft met deze evidentie rekening gehouden, aangezien hij het minderjarige kind in dezelfde beslissingen heeft opgenomen als de moeder en hun verblijfstoestand gezamenlijk heeft beoordeeld. Door louter aan te geven dat het kind intussen naar de kleuterschool gaat in België liggen verder geen concrete aanwijzingen voor dat het kind bij een terugkeer naar haar land van herkomst alsnog zou kunnen worden geschaad in haar belangen, en waarmee rekening had dienen te worden gehouden of waaromtrent alsnog enige motivering zich opdroeg. In die zin blijkt ook niet welk belang verzoekster heeft bij het opwerpen van een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op dit punt.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet houdt verder in dat het bestuur rekening dient te houden met het gezins- of familieleven. De Raad stelt vast dat verweerder op dezelfde dag beslissingen heeft genomen met betrekking tot de verschillende leden van het kerngezin. In de thans betreden intrekkingsbeslissing heeft verweerder zo ook uitdrukkelijk verwezen naar het gegeven dat het recht op vestiging van de echtgenoot/vader reeds was ingetrokken. Zij dienen allen het grondgebied te verlaten. Er kan aldus worden aangenomen dat verweerder, door de dossiers van de verschillende leden van het kerngezin gezamenlijk te beoordelen, wel degelijk rekening heeft gehouden met de gezinsbanden die tussen hen bestaan en heeft verzekerd dat deze gezinsleden niet van elkaar worden gescheiden. Bij de bespreking van het derde middel werd verder ook reeds vastgesteld dat enkel een beschermingswaardig gezins- of

familieleven blijkt wat deze leden van het kerngezin betreft. Er kan aldus verder niet worden vastgesteld dat de bestreden verwijderingsmaatregel enige scheiding van de gezinsleden tot doel of gevolg heeft, zodat ook niet blijkt dat met een dergelijke scheiding van gezinsleden of onderbreking van het gezinsleven rekening diende te worden gehouden. Er blijkt daarnaast evenmin dat er sprake is van concrete hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven in het land van herkomst of elders wordt verdergezet en waarmee ten onrechte geen rekening is gehouden, waardoor ook niet blijkt dat verweerder er ten onrechte of op kennelijk onredelijke wijze van is uitgegaan dat het gezinsleven elders kan worden verdergezet buiten de Schengenzone.

De Raad stelt verder vast dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet enkel spreekt over een gezins- of familieleven in België, niet over een opgebouwd privéleven in België waarmee rekening dient te worden gehouden.

Er blijkt verder niet dat verzoekster of haar kind gezondheidsproblemen hebben, zodat ook niet blijkt dat met enig gezondheidsprobleem in hunnen hoofde rekening diende te worden gehouden.

In deze omstandigheden kan geen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet worden vastgesteld.

2.4.2.3. De Raad merkt verder op dat niet blijkt dat verzoekster zich thans dienstig kan beroepen op een miskennis van artikel 41 van het Handvest. Uit de bewoordingen hiervan volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67).

2.4.2.4. Het hoorrecht maakt wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, wat een algemeen beginsel van het Unierecht is (cf. HvJ 5 november 2014, C-166/13, punt 45).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 35).

Zoals verzoekster correct aangeeft wordt de uitvaardiging van een terugkeerbesluit tegen een onderdaan van een derde land die illegaal op het grondgebied verblijft geregeld in het Unierecht, meer specifiek in de richtlijn 2008/115/EG en kan dit worden beschouwd als een bezwarend besluit voor degene tot wie het is gericht.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof) heeft de regel dat aan de adreessaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (cf. HvJ 18 december 2008, C-349/07, punt 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (cf. HvJ 21 november 1991, C-269/90, punt 14, en HvJ 18 december 2008, C-349/07, punt 50).

In dit verband heeft het Hof ook duidelijk gesteld dat het recht om te worden gehoord voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd tot doel heeft de betrokkene in staat te stellen zijn standpunt uiteen te zetten betreffende onder meer de elementen vervat in artikel 5 van de richtlijn 2008/115, met name het beginsel van non-refoulement, het belang van het kind, het familie- en gezinsleven en de gezondheidstoestand (HvJ 11 december 2014, C-249/13, punten 48-49). Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van voormelde bepaling uit de richtlijn.

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (cf. HvJ 18 december

2008, C-349/07, punt 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, punt 86 en HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 32).

De Raad merkt echter tevens op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, C-301/87, punt 31; 5 oktober 2000, C-288/96, punt 101; 1 oktober 2009, C-141/08, punt 94, en 6 september 2012, C-96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van de rechten van de verdediging tijdens een administratieve procedure die aanleiding geeft tot een bestuurlijke beslissing, een schending van die rechten oplevert. Voorts is niet elk verzuim om met name het recht om te worden gehoord te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 39).

Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of, wanneer hij van oordeel is dat sprake is van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokken vreemdeling dienstige inlichtingen had kunnen aanvoeren die van die aard zijn dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 40).

Verzoekster betoogt dat zij diende te worden gehoord betreffende de elementen waarmee verweerder overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening dient te houden bij het uitvaardigen van een verwijderingsmaatregel. Zij stelt dat zij aldus had kunnen uiteenzetten dat zij reeds vijf jaar (wettig) in België verblijft, dat zij hier een minderjarige dochter heeft die naar de kleuterschool gaat, dat zij hier een sociaal en familiaal leven heeft opgebouwd en dat zij geen enkele binding meer heeft met haar land van herkomst.

De Raad stelt vast dat verweerder, gelet op de stukken van het administratief dossier, reeds kennis had van de duur van het verblijf van verzoekster in België, van het feit dat zij hier een minderjarige dochter heeft en van het feit dat zij hier een gezinsleven leidt. Er blijkt aldus niet dat het horen verweerder op dit punt in kennis had kunnen stellen van gegevens die hem niet reeds gekend waren. De thans door verzoekster aangebrachte gegevens laten de Raad verder ook niet toe vast te stellen dat er betreffende haar gezins- of familielevens, het hoger belang van haar kind of haar gezondheidstoestand bepaalde concrete elementen spelen die een invloed konden hebben op het uitvaardigen van de verwijderingsmaatregel en die aldus relevant waren. Zij brengt zo geen gegevens naar voor die erop wijzen dat enig gezinsleven beschermd door artikel 8 van het EVRM in het gedrang wordt gebracht als gevolg van de bestreden verwijderingsmaatregel en evenmin toont zij aan dat er sprake is van concrete hinderpalen om het gezinsleven met de leden van het kerngezin in het land van herkomst of elders verder te zetten. In zoverre verzoekster in dit verband betoogt dat zij geen enkele binding meer heeft met haar land van herkomst, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoekster zich in dit verband beperkt tot een algemene bewering zonder in dit verband enig begin van bewijs aan te brengen of enige concrete en aannemelijke uiteenzetting naar voor te brengen. Een louter algemene stelling geen bindingen meer te hebben met een bepaald land waar men het grootste deel van zijn of haar leven heeft doorgebracht en waar men is geboren en opgegroeid, is niet van aard het beslissingsproces te hebben kunnen beïnvloeden. Door louter aan te geven dat zij een minderjarig kind heeft dat intussen naar de kleuterschool gaat in België brengt verzoekster evenmin een concreet gegeven aan betreffende het hoger belang van haar kind dat in rekening had moeten worden gebracht en dat van aard was de beslissingname te kunnen beïnvloeden. Er blijkt verder ook niet dat de duur van het verblijf op zich, het volgens van een cursus Nederlands en een algemene bewering een sociaal leven te hebben opgebouwd en inspanningen te leveren tot integratie zijn te beschouwen als elementen die relevant zijn in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of in het kader van het uitvaardigen van een verwijderingsmaatregel.

Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat indien verweerder haar nog bijkomstig had gehoord zij nog aanvullende inlichtingen had kunnen verstrekken die het bestuur niet gekend waren en die vermochten te leiden tot een andere beslissingname.

Een schending van de hoorplicht of van het beginsel 'audi alteram partem' kan niet worden weerhouden.

2.4.2.5. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel betreft, kan worden verwezen naar voorgaande bespreking van de middelen.

2.4.2.6. Verzoekster beroept zich verder nog op een schending van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM. Tevens geeft zij aan dat de ambtenaar die de bestreden beslissingen nam hiertoe onbevoegd zou zijn en deze beslissingen zijn aangetast door machtsmisbruik. Enige concrete toelichting in dit verband ontbreekt evenwel volledig. Er wordt verzoekster en haar kind ook geenszins een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze onderdelen van het middel zijn, bij gebreke van de vereiste precisie, onontvankelijk.

2.4.2.7. Het vierde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.5.1. Verzoekster voert in een vijfde middel de schending aan van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Zij licht het middel als volgt toe:

“Dat de bestreden beslissing stelt dat verzoekster het Rijk dient te verlaten.

Dat art. 26/4 § 1 van het KLB het volgende stelt:

§ 2. Indien de Minister of zijn gemachtigde beslist een einde te maken aan het verblijf van de op grond van artikel 10bis, van de wet, toegelaten vreemdeling, geeft hij hem, zo nodig,, het bevel om binnen een bepaalde termijn het grondgebied te verlaten. De burgemeester of zijn gemachtigde betekent deze beslissing aan de vreemdeling door hem het document overeenkomstig het model van bijlage 14quater te overhandigen

Dat uit de woorden zo nodig afgeleid wordt dat er dient te moeten worden gemotiveerd waarom er een bevel wordt afgeleverd.

Dat gedaagde het bevel motiveert en wel als volgt:

In uitvoering van artikel 7, eerste lid 2° van de wet van 15 december 1 980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Dat art. 7 eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet als volgt luidt:

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd

Dat evenwel uit de motivering op geen enkele wijze kan worden afgeleid of verzoekster en haar dochter wel degelijk langer in het Rijk verblijven dan de overeenkomstig art. 6 bepaalde termijn of er niet in slagen het bewijs te leveren dat deze termijn overschreden werd.

Dat gedaagde nergens in concreto en toegepast op het geval van verzoekster overgaat tot zulks een onderzoek, maar louter deze stelling poneert.

Dat verzoekster dan ook in zijn geheel niet begrijpt waarom haar een bevel wordt betekend.”

2.5.2. Verzoekster citeert aldus de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en stelt dat uit de motivering niet kan worden afgeleid of zij en haar dochter zich in de hierin bedoelde situatie bevinden. Zij geeft aan dat verweerder er zich toe beperkt te stellen dat zij en haar dochter zich in de situatie bevinden waarin deze wetsbepaling toepassing vindt, doch zonder dit concreet te duiden. Zij stelt aldus niet te begrijpen waarom haar een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend. De Raad stelt vast dat verzoekster aldus eerder de schending aanvoert van de formele motiveringsplicht dan van de materiële motiveringsplicht. De Raad wijst er in dit verband op dat verzoekster zelf aangeeft dat zij er kennis van heeft dat haar en haar kind ingevolge artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten, omdat zij langer in het Rijk verblijven dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slagen het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. In de voorafgaand aan het bevel om het grondgebied te verlaten genomen beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht die in dezelfde akte is opgenomen wordt verder op duidelijke wijze aangegeven dat verzoekster en haar minderjarige dochter met een visum type D afreisden naar België en vervolgens in het bezit werden gesteld van een verblijfstitel, doch het verblijfsrecht waarmee zij vervolgens in België verbleven dient te worden ingetrokken. Aldus heeft verzoekster kennis kunnen nemen van de overwegingen in rechte én in feite die aan het bevel om het grondgebied te verlaten ten grondslag liggen en heeft zij kunnen nagaan of het

zin heeft het bevel om het grondgebied te verlaten aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verzoekster toont met haar uiteenzetting verder niet aan dat verweerder in deze artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet heeft miskend of op basis van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen. Een schending van deze wetsbepaling of de materiële motiveringsplicht kan aldus evenmin worden weerhouden.

Het vijfde middel is ongegrond.

2.6. Verzoekster heeft geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig juli tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS